

Salvatoriaanse Hulpactie

'SCHOOL MET LAPTOP' IN TSHABULA! VERGEET HET MAAR!

Nochtans zou het voor de hand liggen, want de grondstoffen voor computers en... en... liggen hier in de grond. 'Zou...', ware het niet dat de delfstoffen door rijke landen weggehaald worden. De plaatselijke bevolking heeft er weinig of geen baat bij. "Ik heb hier in Tshabula (Kolwezi) met mijn mensen zelfs niet de mogelijkheden om een primitieve dorpschool uit te bouwen", aldus pater Jan Schreurs, salvatoriaan, al decennia werkzaam in de provincie Katanga. "De kinderen hebben ook nog geen laptop nodig. We hebben nog geen banken. Wij moeten nog vloeren leggen in de drie bestaande lokalen. Er is geen water, er zijn geen sanitaire voorzieningen. Bovendien zullen er nog eens drie klaslokalen moeten bijkomen."

De rijkdom van Congo is tegelijkertijd zijn armoede

In de regio Katanga en zeker in de stad Kolwezi

P. Jan Schreurs pleegt overleg met een onderwijzer

hebben we de laatste jaren een economische heropleving gekend. Na de installatie van de democratisch verkozen regering kwamen talrijke investeerders terug. Veel internationale ondernemingen zijn zich hier komen vestigen, vooral uit China, India en Pakistan. U begrijpt waarom, als u weet dat dit land een enorme schat heeft aan grondstoffen. Congo bezit de helft van de wereldreserves aan kobalt, een metaal gegeerd in de luchtvaartindustrie (voor de productie van optische vezels) en in de wapenindustrie. Congo is één van de vier belangrijkste producenten van ruwe diamant. Hier bevindt zich tachtig procent van de wereldreserves aan coltan (voor het fabriceren van mobiele telefoons en computers, maar vooral

ook voor de wapenindustrie). Congo is verder een grote exploitant van uranium. De opbrengsten van de grondstoffen komen niet ten goede aan de gewone bevolking. Een kleine minderheid profiteert, want werd en wordt 'bediend' door buitenlandse bedrijven die voor belachelijke prijzen mijnbouwvergunningen binnenhaalden. Wat bepaalde landen met de ene hypocriete hand geven aan ontwikkelingshulp, halen ze met de andere hypocriete hand honderdvoudig terug. Een commissie die een aantal van deze contracten onderzocht, stelde vast dat Congo in alle contracten de verliezende partij is.

Netjes in de rij en klaar voor het onderricht...

Zijn deze kinderen geen investering waard...?

Om de grootschalige plundering tegen te gaan zouden alle contracten eerlijk moeten herzien worden. Willen de internationale organisaties en buitenlandse regeringen hierin behulpzaam zijn? Niet zo evident, want zelf betrokken partij. Wraakroepend dat Congo over heel de wereld het imago heeft van schrijnende honger en armoede, van zwakke gezondheidszorg en onderwijs, vooral van aanhoudende gewapende conflicten. Begrijp wie kan! Door de economische crisis op wereldvlak zijn de prijzen van de ertsen op de markt in elkaar gezakt. Grote ondernemingen sluiten de deuren, want de financiers stoppen en wachten af hoe de situatie zich ontwikkelt op wereldniveau. De plaatselijke bevolking is opnieuw de dupe en probeert het hoofd boven water te houden. Aldus onze missionarissen in en rond Kolwezi.

Een klaslokaal zonder meubels, zonder vloer...

“Dat schooltje mag niet vallen...”

“In Tshabula willen de kinderen naar school. Volwassenen wensen alfabetiseringssessies te volgen. Er zijn vier ervaren enthousiaste onderwijzers, twee mannen en twee vrouwen. Zij komen ons, salvatorianen, smeken om de verantwoordelijkheid van de school op ons te nemen.” Nu zijn er vier klassen met 120 kinderen. Om een dorpsschool uit te bouwen, kunnen zij niet genieten van de opbrengsten van de delfstoffen kobalt, coltan, uranium of ruwe diamant die ons land rijk is. Zij worden het moe de verhalen te horen over wat de ‘grote heren en dames van de aarde’ hier met Chinezen, Indiërs of Pakistanen bedisselen en dat praktisch over heel de wereld een economische crisis dreigt. Het zal weer aankomen op de legendarische zelfredzaamheid van de gewone man, vrouw of kind hier ter plaatse.

Pater Jan Schreurs, met zijn jarenlange ervaring, is duidelijk van plan zich achter het plaatselijk schooltje te zetten door het officieel erkend te krijgen door de staat en het bisdom. “Dat schooltje mag niet vallen! Er moet nog een blok van drie klassen gebouwd worden, zoveel als er nu al staan, maar die hebben nog altijd geen meubilair en geen degelijke vloer. Er is dringend een waterput nodig en een sanitaire blok. Later moet er ook een klein gezondheidscentrum komen.” Er gaan nu veel meer kinderen naar school en volwassenen volgen alfabetisering. Het is duidelijk dat hierdoor de sfeer en de mentaliteit in het dorp er positief op vooruitgaan.

Met onze hulp kunnen zij verder bouwen aan hun toekomst...

De Salvatoriaanse Hulpactie wil zich engageren om te helpen bij de uitbreiding van deze dorpsschool. Hiervoor doen wij beroep op onze donateurs. Graag een bijdrage door een bedrag (hoe klein ook!) over te schrijven voor het project: nummer 09/026, schooltje Tshabula, D.R. Congo. Heel hartelijk bedankt, ook namens de plaatselijke bevolking en zeker namens de kinderen.

**Christina Geersens (adoptieverantwoordelijke in Paraguay)
op bezoek bij de Salvatoriaanse Hulpactie (6 januari 2009)**

Gedurende haar vakantie in België hebben we Chris bij ons ontmoet. Voor die gelegenheid hadden we alle adoptieouders (van de kinderen die zij voor ons opvolgt) ook uitgenodigd. Chris Geersens is een 72-jarige kranige dame die al 37 jaar werkt in het arme Paraguay. Van

opleiding was zij verpleegster en kon daar al vlug wonderen doen. Volgens haar is het begonnen 'om een beetje te gaan helpen' bij Piet Shaw, de stichter van het centrum Pai Puku. Toen begonnen werd met de school waren er 23 kinderen, van wie 11 internen. Anno 2008 telt het centrum 560 kinderen. De meeste kinderen blijven op internaat. Dat betekent negen maanden zonder naar huis te gaan. Want de ouders wonen te ver weg en de wegen zijn bar slecht. Zij komen tussendoor wél eens op bezoek. Als je de opvoeders en leerkrachten (vaak met hun gezin) meetelt, kom je aan een totaal van 640 mensen die in het centrum verblijven. Geen wonder dat Pai Puku daar een begrip is.

De dagindeling: Opstaan om 5.45 uur! Wassen en opruimen, ontbijten en gebedsmoment (de kinderen bereiden zelf teksten en liedjes voor!). De kinderen zijn verdeeld in twee grote groepen. Eén groep volgt lessen in de voormiddag, de andere groep in de namiddag. De meisjes doen de was, strijken, herstellen de kleren..., de jongens werken in de tuin, verzorgen de dieren. Er is een bakkerij, een schrijnwerkerij, een grote moestuin, een slagerij, een snit- en naadafdeling. De grote groep is ingedeeld in groepjes van acht, van

alle leeftijden. Elke groep is verantwoordelijk voor verschillende taken. Iedereen heeft zo wel ergens een taak en kan een opleiding volgen. De groepsleid(st)er is zelfs verantwoordelijk voor eventuele geschillen (bv. tijdens de speeltijd) en is zo een grote hulp voor leerkrachten en personeel, die op deze manier het overzicht kunnen bewaren in deze 'kinderenstad'! Omdat de jongens twee jaar elektriciteit en schrijnwerkerij en de meisjes twee jaar snit en naad en kapster volgen, krijgen zij een volledige beroepsopleiding, wat beroepskansen biedt voor de toekomst. Mooi détail: veel oud-leerlingen komen later terug naar Pai Puku om als leerkracht of veiligheidscoördinator te werken. Er zijn zelfs artsen die gratis consultaties komen uitvoeren.

Het hoeft geen betoog dat het verhaal van Chris Geersens indruk maakt op onze gasten: de adoptieouders. Zij reageren enthousiast en vuren vragen op haar af: over het centrum, over Paraguay, over de elektriciteit, de natuur en zeker... over 'hun' kind. Het is een gezellig samenzijn en wij zijn Chris heel dankbaar voor haar bezoek en de informatie die we kregen. Wij wensen haar nog veel gezonde jaren in de Chaco.

(verslag van Lieve Schreurs, adoptieverantwoordelijke van de Salvatoriaanse Hulpactie)

Vele verschillende kinderen die toch één familie vormen

**Als u het werk van Christina wil steunen, gelieve bij uw storting dit nummer te vermelden:
Chris Geersens MM 0020555**

Chris Geersens heeft ons een mooie DVD over het centrum Pai Puku bezorgd. Voor alle geïnteresseerden: indien u het bedrag van € 5 op ons rekeningnummer overschrijft, met de vermelding: "DVD centro Pai Puku" bezorgen wij u zo spoedig mogelijk een kopie van deze film.

OMAAATJE...

Els Koop, ons bekend van de Communidade en CEPT, het opvangtehuis voor kinderen in Lins (Brazilië), vertelt in haar dankbrief aan al haar weldoeners het mooie verhaal van een omaatje.

“Een oma van 81 jaar, klein van stuk. Ze ontvangt pensioen van haar man. Ze leefde rustig aan, totdat een kleinkind van haar (met twee kinderen van drie en vier jaar) aan de drugs raakte en verliefd werd op een andere drugsverslaafde. Deze wilde haar kinderen niet, dus ‘stopte’ zij ze bij haar moeder. Dat ging ook niet goed. Dus bracht moeder de kinderen bij haar moeder, bij omaatje dus! Omaatje woonde rustig in een simpel huurhuisje. Maar met de twee ondervoede kinderen, die veel huilden en rommel maakten, vond de eigenaar en buurman dat zij maar beter kon vertrekken. Omaatje stond haar mannetje: ze kocht op afbetaling van haar spaarcentjes een stukje grond en liet hierop vier muren met een dak bouwen. Zo trok zij met haar twee achterkleinkinderen naar ‘haar’ huisje. Eens per maand gaat zij met de autobus haar pensioen ophalen, boodschappen doen, om de rekening van water en elektriciteit af te betalen.

Haar twee kleinkinderen kwamen bij ons in de CEPT

en vroegen om een opvang voor hen; zij hadden honger. Omaatje kon niet meekomen, want die had last aan haar knie. Ik ben met de kinderen naar omaatje gegaan, circa 1,5 km van de *Communidade*. Zij had één kubiek meter grof zand laten bezorgen voor de bepleistering van de muur. Met een oud gedeukt pannetje was ze zand van de straat aan het scheppen en over te brengen binnen de omheining. Met artrose in haar knie loopt zij moeizaam op en neer. De tweekamerwoning is klein. De jongen slaapt op de grond; het meisje en de oma op een oude versleten sofa, die onder een raam staat met kapotte ruiten. Met de hulp van vrijwilligers hebben we haar kunnen helpen. De twee kinderen gaan naar school en leren goed. Ze krijgen psychologische begeleiding. Omaatje ook!”

Haar lijfspreuk zal wel zijn: **“Moed zit niet altijd in grote heldendaden, maar vaak in het luisteren naar je eigen hart.”** (Marjan van Lierop)

**Als u het werk van Christina wil steunen, gelieve bij uw storting dit nummer te vermelden:
Els Koop MM 0170603**

De **Stichting Salvatoriaanse Hulpactie** is partner geworden van **YOUBEDO**, een organisatie met een non-profit doelstelling. Bezoek daarom zeker eens de website www.youbedo.com

Er zijn mensen die graag een **persoonlijke tint** willen geven aan hun hulp en precies willen weten wat er met hun geld gebeurt. Dat is hun goed recht. Zij kunnen bij ons terecht via **onze actie kinderadoptie**. Wij raden hen aan een **kind financieel te adopteren**. Met een bijdrage vanaf € 16,50 per maand zorgen zij voor de opvoeding van een kind in een land in ontwikkeling. Zij ontvangen de naam en een foto van het kind en het adres van de missionaris die ervoor zorgt, zodat zij in contact kunnen komen met het kind en zijn familie. Wij weten dat hier misbruiken kunnen ontstaan. Daarom wordt de actie ginder stevig in handen gehouden door een missionaris of ontwikkelingshulp (m/v), die wij altijd persoonlijk kennen en voor wie wij borg staan. Vraag inlichtingen over de werkwijze van deze actie als u er iets voor voelt.

Hebt u er ooit al aan gedacht dat het mogelijk is de Salvatoriaanse Hulpactie als mede-erfgenaar in uw testament op te nemen? Op die manier kunt u onze misdeelde medemensen en de missionarissen in de landen in het Zuiden prachtig steunen. Daartoe is het voldoende in uw testament bij voorbeeld de volgende zin in te lassen: *“Aan de Stichting Salvatoriaanse Hulpactie, Grootschoterweg 86, 6023 AT Budel, vermaak ik de som van € ...”*.

Als uw adres verandert en u graag ons tijdschrift wilt blijven ontvangen, gelieve ons dan uw nieuw adres mee te delen. Hartelijk dank bij voorbaat.

De Salvatoriaanse Hulpactie kan bevriende ontwikkelingshulporganisaties de toestemming geven eenmalig hun steunaanvraag aan u voor te leggen, tenzij u daartegen bezwaar aantekent.

Colofon

Redactie: P. Kris Monnissen
Lay-out: P. Paul Frederix
Foto's: Zr. Gaby

Drukkerij: Tony Boonen, Hamont

Met kerkelijke goedkeuring

Verantwoordelijke uitgever:
Salvatoriaanse Hulpactie
p/a Grootschoterweg 86
6023 AT Budel-Schoot
of
Postbus 22 08
6020 AE Budel

Stichtingsnummer: KvK 41089016
E-mail: info@salvatorhulp.org
Website: www.salvatorhulp.org
Tel. 0495 494940

Giro nr. 100481
Rabo : 10.95.80.311